

на всѣки народъ за самостоятеленъ политически животъ.

„Слѣдъ оттегляването на генерала Гурко отъ долината на Марица, единъ малъкъ руски отрядъ завзе Шипченския проходъ. Въ този малъкъ отрядъ влизаше и каленото вече българско опълчение. На 7-й августъ голѣмата Сюлейманъ-пашова армия се намираще при политѣ на Шипченския проходъ; на 8-й тя се запжти къмъ Шипченскитѣ върхове, а на 9-й поиска да сгази шепата защитници на прохода и като прѣхвърли Балкана, да удари въ сърдцето освободителната руска армия. . . . Обаче, шепата защитници на прохода, Орловци, Брянци и българитѣ опълченци, юнашки отразиха свирѣпата атака на Сюлеймана; съ нечувана до тогава въ историята на военнитѣ подвизи храбростъ, която ще служи за великъ образецъ на бждещитѣ борци, малкото на брой защитници, Орловци, Брянци и българскитѣ опълченци съ камъне, съ дървета и съ прикладитѣ на пушкитѣ си спрѣха побѣдоносното шедствие на Сюлейманъ-пашовитѣ пълчища и задържаха слабоукрѣпенитѣ си позиции, до като пристигнатъ прѣсни нови руски сили. . . . Слѣдъ триденонощна неравна и непосилна борба, защитницитѣ на Шипченскитѣ върхове задържаха прохода, увѣнчаха съ неувѣдаеми лаври руското освободително оржие, спасиха честъта на славянството, а въ лицето на героитѣ-опълченци българскиятъ народъ очуди и свѣта, и освободителитѣ си съ неустрашимото си юначество.

„Граждани!

„Борбата на Шипченскитѣ върхове е най-голѣмата и чудна страница отъ великата епопея на освободителната война. . . . На тая чудна страница, въ ли-